

meerdere talen en kon digitale sporen uitwissen als niemand anders. In haar kern was ze een idealist, eentje die nu naar adem hapte.

“*Ya basta*, Elisa,” fluisterde Lucía, nog trillend. “Ik wil geen undercovers meer, geen nachten op de vlucht. Ik wil een normaal huis met een tuin, kinderen misschien. Ik wil rust.”

Elisa keek haar lang aan. In de straatlantaarn zag ze tranen én opluchting in Lucía’s ogen. Ze wist dat dit geen opwelling was. Lucía had het vuur dat nodig was voor het spel, maar niet de lange adem voor de oorlog. Dus knikte Elisa slechts, legde haar hand op Lucía’s schouder en zei zacht: “*Gracias por todo*. Je hebt jouw deel van het goede werk gedaan.”

Hier in de straten van Málaga splitsen zich hun wegen.

Later die nacht, in een pension vlak bij de haven in Málaga opende Elisa een gecodeerde telefoonlijn naar Genève, het stille middelpunt van hun netwerk. Ze rapporteerde kort: *Operatie Málaga afgerond. Mijn partner trekt zich terug. Het leiderschap neem ik over, zoals ik eerder heb geaccepteerd.*

Het antwoord uit Genève kwam binnen een half uur. *Bevestigd. Zoals je weet, is er een nieuwe cel beschikbaar in Noord-Europa, een groentje.*

Elisa had al verwacht dat haar huidige partner zou willen stoppen. De afgelopen maanden was Lucía niet meer de ferme strijdster die ze was toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Ze was niet meer zo scherp. Met name de acties in de nachten waren slopend voor haar, ze was vreselijk moe. Vanwege deze signalen waren er al voorbereidingen getroffen voor een opvolger.

De organisatie waar Elisa voor werkte, beheerde een zorgvuldig samengestelde database met potentiële kandidaten, mensen die vaak zonder het zelf te beseffen, precies pasten binnen hun missie. Dit waren geen publieke figuren, geen activistische boegbeelden of een voorzitter van Greenpeaceachtige organisaties. Integendeel: de profielen stonden vol met stille zoekers, denkers, twijfelaars. Mensen die onder de radar leefden, maar met een ongekennde gevoeligheid voor onrecht en een scherp oog voor de wereld achter de schermen. Ze wisten het zelf misschien nog niet, maar zij waren degenen die gezocht werden.

De database zat vol zoekers die gezocht werden. In Ouddorp, een dorp in Zuid Holland, dicht bij zee, ver weg van de Spaanse zon – daar zou ze moeten beginnen. Ze bladerde door de dossiers die ze bij zich droeg: tweets, blogreacties, plaatselijke krantenartikelen. Eén naam dook telkens op als genuanceerde stem tussen polarisatie: Tom de Ridder. Hij was nog niet klaar, hij was nog zoekende, maar wel een uitstekende kandidaat. Een potentiële leerling met krachtige vragen, en vragen zijn vaak effectiever dan kogels. Tom werd al een tijdje in de gaten gehouden, hij had de perfecte papieren, de vraag was alleen of hij bereid was om in te stappen.

Elisa klapte de laptop dicht, keek uit het raam naar het maanlicht over de Middellandse Zee. De schaduwen van Málaga lagen achter haar; de volgende draak zou ze in het noorden vinden. “Een nieuwe strijd,” fluisterde ze. “Een nieuwe rechterhand. Tijd om de volgende drakenkop af te hakken.” Ze pakte haar tas in stilte. De nacht was nog jong en de reis naar Nederland was lang. En de wereldwijde organisatie waar ze tegen vochten, sliep nooit.

1

De vuilnisbelt

De Rotte Heuvels, een schilderachtig ogend golfterrein aan de rand van het Lage Bergse Bos nabij Rotterdam, kende een veel duisterder oorsprong dan het groene gras deed vermoeden. Het gebied waar nu keurige golfterreinen en waterhindernissen lagen, was eeuwenlang een plek van arbeid, vervuiling en vergeten geschiedenis.

In de dertiende eeuw begon men hier met turfwinning. Eeuwenlang werden er blokken veen uitgesneden, gedroogd en als brandstof of bouw materiaal verkocht. Tegen de zestiende eeuw bereikte deze turf-industrie haar hoogtepunt. De turf verdween daarna en de diepe kuilen bleven. In de loop der tijd werden deze weer opgevuld met slib, regenwater en afval. De geschiedenis van het terrein ging nog verder terug, want bij archeologische opgravingen waren in de buurt visfuikeu gevonden die vermoedelijk ouder waren dan vierduizend jaar — sporen van vroege visserij, lang voor de turfstekers kwamen.

In de jaren zeventig van de vorige eeuw veranderde de functie van het gebied drastisch. Rotterdam zocht toen een bestemming voor haar groeiende berg huishoudelijk en industrieel afval, de stad groeide en de omvang van het afval nam toe. Tegenwoordig wordt het afval naar verbrandingsovens in de Botlek gebracht, maar tot de jaren zeventig